DIGTE

af

Alfred Ipsen og Ernst v. d. Recke

med

MUSIK

af

LEOPOLD ROSENFELD.

DIGTE
af
Alfred Ipsen og Ernst v. d. Recke
med
MUSIK
af
Leopold Rosenfeld.

Op. 24.

Förord till den elektroniska utgåvan

Disse 8 sange er skrevne af **Alfred Ipsen** (1852-1922) og **Ernst von der Recke** (1848-1933) og tonsatte af **Leopold Rosenfeld** (1850-1909). De er digitaliserte i juni 2009 af International Music Score Library Project (imslp) og anpasset til Projekt Runeberg i januar 2015 af Ralph E.

Det volder den Sang i de grønne Skove.

Andante. Leopold Rosenfeld, Op. 24.

9220Wilhelm Hansens Nodestik- og Tryk, Kjöbenhavn.

Det volder den Sang i de grønne Skove, at ei jeg kan mer om Natten sove. Det volder den Klang af de klare Strømme, at alt mit Liv svinder hen i Drømme. Det volder det Sus i de høie Grene, at jeg maa vandre min Vei alene. Det volder den høie funklende Himmel, at jeg er blændet og hovedesvimmel. Det volder den hellige Engleskare, at alle mine Tanker maa vide fare. Den Meen mig volde to sorte Øine, at alle mine rolige Timer er

fløine, alle, alle de rolige Timer, Gud give, jeg laa i den dybe Dvale hvor Dødens Haand skal min Tinding svale.

(Alfred Ipsen.)

Det volder den Sang i de grønne Skove.

Roligt resigneret.
Molto Andante.

Det volder den Sang i de grønne Skove, at jeg ei meer om Natten kan sove. Det volder den Klang af de klare Strømme, at alt mit Liv rinder hen i Drømme. Det volder det Sus i de høie Grene, at jeg maa vandre min Vei alene. Det volder den høie funklende Himmel, at jeg er blændet og hovedesvimmel, det volder den hellige Stjerneskare, at mine Tanker maa vide fare. Den Meen mig volde to sorte Øine, At alle mine rolige Timer er fløine, Gud give, jeg laa i den dybe Dvale hvor Dødens Haand skal min Tinding hugsvale. hvor Dødens Haand skal min Tinding hugsvale.

(Alfred Ipsen.)

Hun er saa let som Skovens feire Hind.

Allegretto. Leopold Rosenfeld. Op. 24. N:o 3.

1. Hun er saa let som Skovens feire Hind, rank hendes Vækst som Ædelgran og Sillie, og hendes Sjæl er Duggen i en Lillie, der speiler Foraars solens Morgenskin.

2. Det tynger Intet hendes lette Sind, med laftet Pande skrider hun paa Tillie, og ingen Lænke binder hendes Villie, saa lidt som Havets friske Morgenvind.

Som Havets Bølger følger Vindens Løb, og dog som Knoppen i sit Blomstersvøb, saa hviler sig hos dig min Tanke rolig, og naar den springer ud, da er den Sang, og naar den springer ud, da er den Sang, naar den springer ud er den Sang!

(E. v. d. Recke.)

Folkevise.

Andantino.

Alt falder Løvet i Lunden tæt, som haver de smykt i Vaar, den grønne Lind har sin Krans forgjet og falmer sit faure Haar, og falmer sit faure Haar. Den grønne Bøg har sin Krone mist, og Linden har tabt sit Blad, den

Smmafugl sidder nu taus paa Kvist, som føre saa lifligt kvad. Den vilde Fugl som saa lystigt kvad den sørger for sine Fjer; den Jomfru som under Linden sad, hun sidder der aldrig meer, hun sidder der aldrig meer.

(E. v. d. Recke.)

Saa vel mig huer den klare Sol.

Allegretto rubato.

Saa vel mig huer den klare Sol, der lyser op i min Vraa men mer dine klare Øine under de lyse Braa. Mig huer hver Kilde frisk og ung, som springer fra Bakkehæld, men mer dine unge Øines signende Sundhedsvæld.

Mig huer de Bølger kjække og fri der lege, som helst de vil men mer dine klare Øines tankerigt vekslende Spil. Og vel har jeg kjær det dybe Hav som spiller det hvalte Blaa, men mer dine dybe Øine, hvori min Himmel jeg saa.

Og vel maa jeg elske den drømmende Nat, med Stjernernes Landomsbog, men mer dine drømmende Øines tryllende Runesprog. Kjær er mig Natten som drager tyst med Fred over Jorden ind, kjærest af alt dine Øine som ene har Fred for mit Sind.

(E. v. d. Recke.)

Vinternat.

Langsomt og roligt.

Den dybe tause Vinternat har aandet en Karfunkelskat henover Stub og Stevne og med sit Pust forsølvet mat Hvidbrikens slanke Grene.

Blødt som en Dag af Agerguld har Sneen bredt sig over Muld saa vidt sig Blikket fjerner og tindrer trindt som drysset fuld med alle Nattens Stjerner.

O Jomfrusne saa ren og skjær, hvi steg du ned fra Himlen her for Jordens Sol at kjende faar du og den hinanden kjær har snart din Skjönhed Ende.

E. v. d. Recke.)

Du vidste ikke hvem jeg var.

Allegro non troppo.

Du vidste ikke, hvem jeg var; men nu Du skal det vide, jeg er saa glad en Ungersvend, saa god en Ven, saa god en Ven, som vandred ved en Jomfrus grønne Side.

En Gren jeg sætter i min Hat, og tør Du paa mig lide, er jeg saa glad en Ungersvend, saa god en Ven, saa god en Ven, som vandred ved en Jomfrus grønne Side.

Og Himlen er saa blaa og klar som kun ved Foraarstide, og jeg saa glad en Ungersvend, saa god en Ven, saa god en Ven, som vandred ved en Jomfrus grønne Side.

(Alfred Ipsen.)

O, jeg gad gribe Solens Lur.

Allegro non troppo.

O jeg gad gribe Solens Lur og blæse jer et Stykke, en frisk Akkord en Klang i Dur om Verdens lyse Lykke. Thi Lykken flygter dog ei bort, om den en Stund kan flakke, naar vi kun trolig gjøre vort og stive flinkt vor Nakke.

Det vokser Blomster paa vor Jord for hver der end kan sanse et lifligt farveprægtigt Flor til mer end Sørgekranse. Men tænk ei Lykken bliver lagt i Skjød paa Folk som drømme, nei, Lykken er en Høitidsdragt, du selv maa sy og sømme.

Af Sorgen faa vi hver sin Del, det hører saa til Lykken, da faa vi som Spartanerne at holde Stand i Skyggen. Der bliver altid dog en Rest af Lykke vær ei bange O jeg gad spille nu til Fest Lykkens de glemte Sange, o, jeg gad spille nu til Fest Lykkens de glemde Sange.

(Alfred Ipsen.)